

Aşk Aşlayan Bir Mütefekkir

“Kaf dağından geldim; esvabım tozlu”

O
şehir imlası/bıçağın keskin yanı
su sözü / gül siyeri
geçti bir Elâziz türküsüyle içimden
‘Ne feryad edersin divane bülbül’
beraber ağlayıp geçelim varoluş vadisinden

anlam kuşlarını kalbime uçuruyor edibim

Mistik bir tebessümün arkasındaki bilgeliğini etrafa sıçratan düşünce, mana ve bilinç işçisi. Sanatın etik ve estetik yüzü ve o yüzle mütebessim izler bırakır baktığı aynalara.

Fikrin gür yalnızlıklarına, gür sesiyle içli kalpler yerleştirir. Var olmanın coğrafyasında varlığımızın bitimsiz rahatsızlığını fısıldar ve insanlığa evrensel bir yol gösterir. O yol Rabb’be vardır.

Onun müstesna yüreği karşında samimi olan yürekler sadece bir harf mesafesindedir ve bu İki harf arasına dostluk şehrengizleri sığdırır; sıkı sıkıya metafizik bir boyutla entelektüel bir çığlıkla çağırır insanı rahatsızlık düzlüğüne...

O, kalbin tam ortasına çağırır herkesi. Kalp kan pompalayan bir organ değil aşkın merkezidir onun dünyasında.

‘Asyalı Bir Ozan’
İstanbul’un
yaşlanmış akşamına aşk taşıyor
gözleri bir şadırvan, bir güvercin
kalbinin kuyuları Yusuf gibi ve تنها
sis arasında güneş çağırın bir Akif
çöl kuşlarına yağmur ezberletiyor ozan

aşk kuşlarını Kudüse uçuruyor edibim

Yanlışlar söndüren dünyasında mütemadiyen akan ırmaklar diridir, o diri ırmağın iyilikle notalaşmış şırlıtısını duyarsınız, o şırlıtlı alır götürür sizi hû kapılarına; o kapılar denize taşan bir bilinç birikmesidir. Bilinç içinde bir bilinç kuşanan insanlığın kendi özüne dönmesi ve yaratana layık bir kul rahatsızlığıyla kendisine var oluş rahatsızlıkları vermesi gerekir. Düşünmek insanın kendini yaratıcıya yaklaştıran bir ibadettir. “İğnedeki iplik bile “çürümüş” çürümeden ve ruh bedenden sökülmeden “Ötelerden kalbe ayan” olana “kul” rahatsızlığıyla iliklenip kof elbiselerden arınmak gerektiğini sunar kalbe.

‘Aklım kamaşıyor benimse’
hangi yönüm
güneyi çoğaltan bir bakış bir iltica
o tarafa döndürüyor beni
güneşle ilikliyorum gömleğimi
aklım kuş yağmuruyla kamaşıyor

ses kuşlarını göğe uçuruyor edibim

Mistik duyuların karartıldığı bir dünyada, akli uğultuyla diğer bir akla temeyyüz edenlerin kamaştırdığı dünyanın ekşi taraflarını milli bir duyuş, estetik bir bakış ve asıl olana yani insana bürünmenin derin bir rahatsızlığını duyar-duyumsar ve içe dönmenin mutluluk hesaplarının şifrelerini verir. Kamaşmayan bir kalp insanı ve Müslüman bir duruşla mümkün olacağı aşikârdır onun durduğu yerde. Irmak, bulut'un rahatsızlığıyla kendine bir yatak bulur; insan var oluş rahatsızlığıyla canına hayat bulur ve Hay kalır.

Düşündürdü/ iyi ki
ve düşündüm
ve silkeledim zihnimdeki buhranı
alnımda gül redifleri/ gülüşler reçetesi
okudum gün be gün
yüzyıl ve gün
düşünmenin farz olduğunu koydum kalp cebime

yâr kuşlarını yalnızlığa uçuruyor edibim

Ruhundaki samimiyeti öyle yontar ki kalemin ucuna, siz o samimiyeti hisseder ve kalbiniz titrer titrer de o titremenin durmasını istemezsiniz çünkü o titreme sizi asıla taşır, o asıl da yaratılışın rahatsızlığı vardır. Hayatın içindeki çıkmazlara bir kapı, bir pencere aralar ve hiç yorulmadan bütün insanları çağırır: koşarak gelsenize ufuklarda bir diriliş fırtınası var. O fırtınanın içinde savrulalım, yontsun bizim fazlalıklarımızı da öyle durulalım ve yürüyelim maveraya. Verdiği bütün eserlerde bu çığlığın izleri vardır ve o izden hiç çıkmamıştır. Var oluş sancısıyla dolu bir yürekle mütevazı ve mütefekkindir o.

Allah ve aşk arası
bir kelime mesafesi dahi değil
alnım, şah damarım
eğil seccadelere
bürün bürün iç evine
bir akşama yaslanıp geçti işte dünya

göz yaşı kuşlarını Mekke'ye uçuruyor edibim

Heybesinde düşünceler mayası vardır, ağırdır da o maya. Asla o mayanın ağırlığından şikâyetçi değildir; Yunustur ve dağdır bütün düş-düşüncelerini. Bize asıl olan kalsın der sanki yeryüzüne.

Onu okurken, dudaklarından fışkıran asil kelimeler gelir yapışır kalbinize; sesi de sanki şiire akort edilmiş, şiire tonlanmış gibidir. O Davudi ritmi şiir içine serptikçe içiniz serinler ve bir gül bahçesine girersiniz. O müminin remzi gülü çok sever, biliyorum.

“Arzda son cefayı çeken sen ol ki”
kalbini mühürleyenlerin icrası: çok kötü
kalbi yağmurla kefenli: çok iyi
kalbimde bir yalnızlık fotoğrafı: solgun
kimliğim mümin: çok şükür
'Ölü öksürür mü; sen düşüne dur'

şahit kuşlarını Maveraya uçuruyor edibim.

